

A gyepűvidék földrajza

FÖLDRAJZ

„Sosem láttam még ennyire változatos, mégis ennyire egyöntetűen baljóslatú vidéket, ahol minden kőből fenyegetés, minden növényből rosszindulat süit, és ahol a halandó ember megsejti, hogy az istenek teremtő akarata mennyire furcsa és szokatlan életformákat hozhat létre, melyek céljaival sosem lehetünk tisztában”

Igrain Reval, Geofrámia, Krán fejezet

A kráni gyepűvidék kifejezés egy nehezen behatárolható területet jelöl, amely Kránt, egészen pontosan annak külső tartományait öleli keletről. A pusztai nyugati határát a Kráni hegység áthatolhatatlan láncai alkotják, északon és keleten a Déli Városállamok, míg délről Yllinor és Syburr vándorló nomádjai által uralt földek szegélyezik. Ez az északkelet-délnyugati fekvésű határvidék igen színes és változatos földrajzi adottságokkal rendelkezik.

Legnagyobb részét síkságok, füves puszták alkotják, a nyugaton húzódó hegységek lejtői csak részben tartoznak ide, azokon túl pedig már a vágyott és rettegett Krán terül el. A gyepű nyugat felé emelkedő síkföldjét helyenként a Kráni-hegység előhegyei csipkézlik, másutt száz láb mély kanyonok szabdalják, vagy forróságot okádó vulkánok pettyezik. A hatalmas területen éppúgy megtalálhatóak a zöldellő dombok, mint a sötét mocsaras medencék, vagy a mágia szárított szikes, sivatagos holt vidékek, mint amilyen a Qwurrán-dhat kristálysivataga, ahol a szél hajtotta fi-

nomra csiszolt kristálypor mindent beborít, kiszárítva, megfojtva minden élő, és elforgácsolja a holtakat. A táj uralkodó talajtípusa a sokszor szikes, pusztai föld, amelyet néhol a folyók hordaléka tölt fel, máshol - az előhegyek lábainál - elszórtan sziklasivatagok tarkítják. A gyűrt, helyenként vulkanikus Kráni-hegység mellett nagy számban találni üledékes eredetű kőzeteket is, a fekete márvány, az ódongránit, vagy a sralqas, aminek halványlilás árnyalatú, hihetetlenül kemény tömbjeiből előszeretettel építkeznek a hegyvidék népei, mind gyakori ásványok. Emellett számos olyan helyet találhat az utazó, amely láttán a geográfia tudorai csak némán csóválják fejüket, ugyanis a pusztító mágia, a mérgek, vagy az alkímisták kitenyésztette ércölő földkőrok okozta változások túlmutatnak a tudományuk határain. A gyepű ásványkincs készlete is változatos képet mutat. A hegység a legkülönbélebb érc leőhelye, sokszor halált rejtő barlangjai nem egy közösséget virágoztattak már fel mesés kincseikkel. A pusztákon helyenként naftát, és gázt rejt a föld, ami nem csak pusztulást és mérgezést jelent az itt élőknek, de egyes közösségek furfangos gépeik gyomrába töltik hogy mozgassa őket, mint embereket a vér, mások fekete füstcsíkokká változtatva fémet olvasztanak velük. Állítólag akad olyan klán is, akik ezzel a szúrós szagú anyaggal etetik büszkén mutogatott teremtményeiket.

A mocsarak némelyike szintén ritkaságokat rejt, különös kincseiket nem egy törzs féltékenyen őrzi. A beteges sárga fényel derengő Agdirthukristályok például csak egyes gyeprüvidéki mocsarak sajátos klímájú belsejében alakulnak ki, Ynev más lakói előtt ismeretlenségbe burkolva alakjukat, és gondolatokat elsorvasztó, gennyszínű fényt adnak az összegyűjtésük veszélyét vállalóknak. A folyók is gyakran szállítanak nemes iszapot, ami a sokat gyötört földekbe önt csöppnyi életet, vagy a föld kincseiből, amik között akad olyan is, aminek a kinyerésével érdemes foglalkozni, mint az arany vagy a kradakka-köként emlegetett kékes színű fém, amit a folyó menti törzsek különleges ötvöző anyagként kovácsolnak fegyvereikbe. A ritka különlegességek között említhetjük az aladritot is, ezt a vöröses színű, igen kemény kőfélést, melynek ágas-bogas, kristályszerű darabjait a nomádok kjuilinah néven emlegetik, és testi sorvadást okozó kisugárzása miatt gyakran akasztják büntetésként az arra rászolgálók nyakába. A gyeprü legnagyobb részét alkotó puszták azonban ennek ellenére ásványkincsekben igen szegény, ritkaságszámba megy, ha valaki igazán jelentős vagy értékes ásványlelőhelyet talál rajta, s ha ilyen történik, jól teszi, ha titkolja, hogy elejét vegye mások igényeinek is, és jó, ha minél hamarabb ki is aknázza a hirtelen jött lehetőséget, mert a Kosfejes úr semmit sem ad ingyen.

A határvidék vízrajzában a Kráni-hegységből eredő folyók a meghatározóak, amik a Külső Tartományok szennyével öntözik a puszták sokszor terméketlen területeit. Szerencsésebb esetben, a folyók csupán dögöket, felismerhetetlenre csonkolt holttesteket szállítanak, de nem ritka a mérgekkel, terméketlenséggel fertőző folyóvíz sem. Jó példa az apró, ám annál veszettebb hírű Zruk-wall, vagy nomád nevén Kaleyür, ami a hyunghaj nyelvben meddő asszonyt jelent. A Zruk-wall vize egészen a Kráni-hegység magasából ered, és útközben oldja ki káros vegyületeit a gonosz hegységből; bár dús dzsungelen vágja át magát, partjának közelében kietlen sivárság kíséri, és a fakó határvonal szélén is csak a legszívósabb növények vegetálnak. Persze akad azért szép számmal olyan patak is, amely összegyűjtve a Fekete határ körüli vizeket, hordalékával termékeny földeket táplál a gyeprün. Más folyók csak időszakosan öntik a gyeprü szennyüket.

A folyók a táj fekvésének köszönhetően szinte kivétel nélkül kelet felé folynak, bár a helyi szóbeszéd a Legnagyobb Úr akaratát véli abban, hogy birodalmát a vizeken sem könnyű megközelíteni. Egyik-másik folyó mocsárba fullad, megint mások elhalnak a szikes pusztákon, néhányuk tavakban veszi el erejét, ám a legkitartóbbak elérik a messzi kelet nagyobb tavait, sőt, néhány egyenesen a Gályák-tengeréig is elvergődik. A Kráni-hegység lejtőibe gleccserfolyamok vájnak medret, amik nem csak az átutazni vágyó balgákat, de a hegylánc lábánál fekvő területek lakóit is veszélyeztetik. Főként a tavaszi időszakban nem ritkák a lavinák, amik akár egész falvakat temetnek a hó és a jég alá. A rossz nyelvek szerint sosem véletlenül, hanem a khatifok kifürkészhetetlen akarata szerint. Ilyenkor több éve eltűnt hegyi vándorok, szerencsétlenül járt helyiek morzsaléksomókká fagyott maradványai kerülnek elő, s a kíméletlenül lezúduló jégfolyam ugyancsak átrendezi a vidék arculatát.

„Azt kérdezed, hol kezdődik a gyeprüvidék? Annyit mondhatok bizonyossággal, hogy nem az átléptetett napokat, nem a keresztezett folyókat kell számon tartanod. Amikor a fű már nem lakatja jól lovaidat, amikor társaid görcsben fetrengve lehelik ki a lelküket egy óvatlanul elfogyasztott apró bogyótól, amikor a víz már nem nyugalmat és itatóhelyet jelent, hanem veszélyeket és újabb ellenfeleket, amikor a közelóvakodó ragadozók már nem riadnak meg a tábortűztől, amikor rájössz, hogy nem lovaitokat, hanem benneteket magatokat cserkészték be, amikor vadászból te válsz üldözötté, tudni fogod, hogy megérkeztél. Ó, nem. Az még nem Krán, csupán a gyeprüvidék.” Ismeretlen, pusztai sámán okító szavai

A gyeprüvidék uralkodó éghajlata a szárazföld belsejére jellemző kontinentális, nyáron enyhe meleg, télen fagyos hideg jellemzi, de a klímát a Fekete-határt semmibe vevő jeges hegyi szelek is tovább hűtik. Az északi és déli széleken a tengerek enyhítik az

időt, de szökőárral, válogatott tengeri szörnyek vad inváziójával kéri meg az árárt.

A vidék legjellemzőbb növénytakarója a szívós, erős szálú fű, néhol ritkásabb erdőfoltokkal tarkítva. A közönséges fűfélék mellett gyakran találkozni tintafű-, vagy démonfű mezőkkel, helyenként pedig a feketefű, és a szurokfű, foltjai ütik föl a fejüket. A legeltetést nem ritkán a pengefű megjelenése és elterjedése nehezíti, mivel a fűféle éles és hegyes levele összevagdálja az állatok nyelőcsővét. Állítólag élnek a pusztákon olyan fenevadak is, akiknek a pengefű csemege... A Fekete Határ felé közelítve egyre veszedelmesebbé, könyörtelenebbé válnak a növények is, mérgező bogyók, alattomosan sebbe törő tövisek, fűrgye indák, gyilkos spórák teszik veszélyessé azt, amit másutt csak eltapos lábával az óvatlan utazó.

A dombságokon elszórtan találni sűrű erdőket is, a hegyek lábainál pedig egészen nagy kiterjedésű tölgy, kráni platán és sötétfenyő erdők húzódnak.

A gyepűvidéken nem ritkák a szinte teljesen elszigetelt, valamilyen különleges természeti, vagy mesterséges hatásra kialakult, esetleg torzult élőhelyek, amelyek egészen sajátos flórával és faunával bírnak. Ilyenek a hegyi folyók által feltöltött mocsárvidékek, melyek káros kisugárzású kristályzárványaikkal torzítják felismerhetetlenné a helyi növény és állatvilágot, vagy a magas savtartalmú Zerregghal-folyó deltavidéke, ahol olyan torzult növények nőnek, amelyek más

állatok számára egyenesen mérgezőek. De említhetnénk a mágikusan elsivatagosodott területeket is, ahol nemcsak az ember utált életforma. Így vagy úgy, de a puszta számos meglepetést tartogat mindenki számára, és szerencsésnek mondhatja magát az utazó, ha a kráni hegységig érve csupán felingerelt byzonsordákat, portyázó ork törzseket és magányos szörnyeket sodort az útjába a Kosfejes Úr akarata.

„És az Úr Ranagol akkor rámutatott a hegyekre. Ezek az enyéme, és mellettük ti uralkodtok majd. Fogjátok, és alakítsátok kedvetek szerint. De jól gondoljátok el, mire cselekedtek, mert csak az marad majd fent, aki méltóbbnak találta magát a többivel szemben. És a démonok mind szétszéledtek, hogy sötét hatalmukkal megpróbáljanak a Legnagyobb Úr nyomába érni. De teremteni ők nem, csak változtatni voltak képesek, olyan szörnyű és embertelen mértékben, ahogyan elképzelni se lehet. És az Úr Ranagol minden bizonnal örömét lelte benne, mert meghagyta őket mind a mai napig...”

Részlet egy gyepűvidéki teremtésmítoszról

2009.12.04.

Szerző: Magyar Gergely
Hozzászólás, vélemény, észrevétel:
magyargerger@kalandozok.hu